

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 689/2019
18.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Светислав Величковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Србијашуме“ Београд, Шумско газдинство Врање, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3214/17 од 29.05.2018. године, у седници одржаној 18.11.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3214/17 од 29.05.2018. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 85/16 од 26.04.2017. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 03.10.2007. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права на основу рада из члана 191. Закона о раду, као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3214/17 од 29.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Из утврђеног чињеничног стања, произлази да је тужилац био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 01.03.2004. године и обављао послове шумара за приватне шуме. Радним налогом број ... од 06.09.2005. године, тужиоцу је наложено

да због нове организације рада обавља послове чувара шуме на ... реону ... јединице „...“. Тужилац је ове послове обављао до 09.07.2007. године када је на послове чувара шуме у овом реону распоређен чувар шума ББ (преузео реон у септембру 2007. године). Из извештаја комисије за примопредају која је излазила на терен произлази да је у реону којим је био задужен тужилац уочена бесправна сеча великих размера, као и велики број свежих бесправно урађених камионских путева. Дана 09.07.2007. године тужиоцу је достављено упозорење о постојању отказних разлога, а 03.10.2007. године и решење о отказу уговора о раду и радног налога, јер је својом кривицом извршио повреду радних обавеза, у смислу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и члана 67. Правилника о раду туженог. Тужиоцу је наведеним решењем стављено на терет да су у време када је обављао послове чувара шуме у наведеном месту уочене бројне неправилности у виду бесправне сече великих размера, дозвољавање трећим лицима да противправно изграђују тракторске влаке – шумске саобраћајнице, на који начин је омогућена и сеча и у највећој мери нелегална експлоатација шуме и њено уништавање, које се квалификује као пустошење шуме, а што је утврђено како од стране наведене комисије, тако и од стране шумарске инспекције која је поднела кривичне пријаве против одговорних међу којима је и тужилац. Тужилац је ослобођен оптужбе за кривично дело злоупотреба службеног положаја из става 359. став 3. у вези става 1. КЗ, поводом овог догађаја.

Нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду неоснован. Оценили су да је понашање тужиоца супротно обавезама које је прихватио заснивањем радног односа са туженим и да је својом кривицом учинио наведене повреде, јер није вршио своје радне дужности према опису послова предвиђеним Правилником о систематизацији послова и радних задатака. Закључили су да тужилац у конкретном случају није смео да дозволи сечу шума без извршених дознака и извожење дрвета из шуме без потребне пропратне документације, да је бесправна сеча очигледно вршена док је он био чувар, као и да је био упознат са изградњом шумских влака од стране трећих лица о чему није обавестио непосредног руководиоца, да није редовно обилазио, чувао шуму од оштећења и недозвољеног коришћења, нити је пратио појаве на терену и прикупљао све податке од значаја за газдовање шумама у реону за који је био задужен, те да је на тај начин извршио повреде које су му решењем о отказу стављене на терет.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује да се наведена одлука другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Наиме, одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...111/09), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Из садржине наведене законске одредбе произилази да је кривица основ одговорности запосленог за повреду радне обавезе, односно запослени одговара за повреду радне обавезе само ако се у поступку који претходи доношењу отказа уговора о раду, утврди његова кривица за учињену повреду радне обавезе, па је сагласно

напред наведеном, остало неразјашњено у чему се састоји кривица тужиоца што је дошло до бесправне сече шума и израде бесправних тракторских путева. Ово из разлога што није са сигурношћу утврђено да ли је до наведених сеча шума дошло баш у периоду када је тужилац био задужен за наведени реон, као и на основу чега је суд утврдио да возачи које је тужилац пустио да извлаче дрвни материјал нису имали пропратну документацију за те радње. Такође, није утврђено у чему се састоји кривица тужиоца за израду шумских влака, у ситуацији када су лица која су била надређена тужиоцу потписала извештај и дала изјаву да ће о свом трошку пробијати влаке и чистити, као и наводи да тужилац није пријављивао неправилности које је затицао у шуми, с обзиром да из исказа тужиоца произлази да је написао 26 пријава шумских крађа и предавао их реверном инжењеру.

Имајући у виду да су наведене примедбе истицане и у жалби тужиоца, али их другостепени суд није ценио, а од утицаја су на утврђивање повреде радних обавеза од стране тужиоца, па тиме и на законитост решења о отказу уговора о раду, побијана одлука је морала бити укинута.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 407. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић